

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Takács Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Takács Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve(...) felperesnek, az Árva Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Árva Katalin ügyvéd) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen védjegybitorlás nemleges megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 1. napján kelt 1.P.20.254/2011/5. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 12 500 (Tizenkétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes 2006. április 19. napjától nem bitorolja az alperes javára korábban oltalom alatt állt ... lajstromszámú védjegyet. Kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 335 000 forint perköltséget.

A tényállás szerint az alperes javára került lajstromozásra ... 18-i elsőbbséggel a ... lajstromszámú „a2AUTÓ2” karaktersort tartalmazó ábrás védjegy, aminek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 16., 35., 41. és 42. osztályokba tartozó termékekre és szolgáltatásokra szólt. A védjegy oltalma megújítás hiányában 2006. április 18. napján megszűnt.

Ismertette, hogy a jelen per alperesének keresete alapján indult perben a Fővárosi Bíróság 1.P.23.781/2002/15. számú, 2005. június 8-án kelt ítéletével megállapította, hogy a felperes - abban a perben alperes - az elsőbbség időpontjától kezdődően azzal, hogy „autók2ttő” elnevezéssel reklámoz, üzleti levelezést folytat és havi magazint ad ki, valamint 1998. március 26. napjától kezdődően azzal, hogy az

„a...hu” domain nevet használja, bitorolja az alperes védjegyét. A megállapításon túl abba hagyásra kötelezte az alperest és eltiltotta őt a további jogsértéstől. A Fővárosi Ítéltábla 2008. május 8-án meghozott 8.Pf.20.167/2008/5. számú ítéletével a döntést helybenhagyta.

A felperes 2008. július 2-án perújítási kérelmet terjesztett elő a védjegy oltalmának megszűnésére hivatkozva. A Fővárosi Bíróság 3.P.23.585/2008/10. számú ítéletével a jogerős másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta, és azt a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.622/2008/5. számú ítéletével helybenhagyta azzal, hogy a perújítás alapjául szolgáló tényre a perújító az alapperben már hivatkozhatott volna.

Kitért a tényállás előzményként arra is, hogy az alperes 2008. április 30-án kérte az „a2 AUTÓ2” színes ábrás megjelölés lajstromozását, továbbá a felperes is élt védjegybejelentéssel az „az autó”, illetve az „a2 autó k2ttő” színes ábrás megjelölésekre, amely eljárások a Magyar Szabadalmi Hivatal (továbbiakban: Hivatal) előtt felfüggesztésre kerültek jelen per jogerős befejezéséig. Továbbá folyt eljárás a perbeli, ... lajstromszámú védjegy megújításának tárgyában is, amely az alperes igazolási és védjegyoltalom megújítási kérelmének elutasításával végződött.

A felperes keresetében a Pp. 123. §-ára hivatkozva annak megállapítását kérte, hogy a védjegyoltalom megszűnése folytán 2006. április 19. napjától nem bitorolja az alperes védjegyét. Kifejtette, hogy teljesítést az alperestől nem kérhet, és a jogainak megóvása érdekében szüksége van a megállapításra, amelyet a perújítási eljárásban született döntés, az 1998. óta lapnyilvántartásban szereplő „A...” című időszaki lapja, valamint a felfüggesztett hivatali eljárások igazolnak.

Az alperes ítélt dologra hivatkozva a per megszüntetését kérte, utalva arra, hogy az elmulasztott perbeli cselekményt többé nem lehet hatályosan teljesíteni. Érdemben a kereset elutasítását kérte, mert nem látta bizonyítottnak a Pp. 123. §-ban írt, a megállapítási kereset előterjesztésének jogszabályi feltételeit.

A Fővárosi Bíróság 1.P.22.069/2009/5. sorszámú végzésével a pert megszüntette, melyet a felperes fellebbezése folytán eljárt Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.873/2009/6. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezett, kifejtve, hogy nem azonos ténybeli alapból származó, nem ugyanazon jog érvényesítése iránt indított a felperes keresetet.

Az elsőfokú bíróság a folytatódó eljárásban hozott ítéletében az alperes anyagi jogerővel kapcsolatos érvelésével szemben az Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében kifejtettekkel egyezően kiemelte a Pp. 229. § (1) bekezdése felhívásával, miszerint a jogerősen lezárt védjegybitorlási perben annak megállapítására került sor, hogy a felperes ... 18-ától kezdődően valósította meg a jogsértést, de nem képezte a per tárgyát, hogy a felperes megjelölés használata a védjegyoltalom megszűnése után is jogellenesnek minősíthető-e.

A megállapítási kereset Pp. 123. §-a szerinti együttes feltételeit - a jogvédelem szükségességét és a teljesítés követelésének a kizártságát - vizsgálva leszögezte,

hogy nem volt vitás, hogy a felperes teljesítést nem követelhet, ezért azt a továbbiakban nem vizsgálta. A jogvédelem szükségessége körében kifejtette, hogy a felperes az alapítója és kiadója a lapnyilvántartásban 1998. óta szereplő „A...” című időszak lapnak, amely újságon az alperes állítása szerint még 2009. júliusában is szerepelt az „a2 autók2ttő” megjelölés, így joga fűződik ahhoz, hogy háborítatlanul használhassa a per tárgyát képező, azóta megszűnt oltalmú védjeggyel összetéveszthetőségig hasonló megjelölést újságja megnevezéseként. E joga megóvása érdekében a felperesnek megállapítási kereset előterjesztésére volt szüksége, mivel a védjegybejelentési és részleges törlési eljárások, melyekkel a felperes oltalmat kívánt nyerni az általa használt megjelölésre, illetőleg meg kívánta akadályozni az alperesi védjegybejelentés lajstromozását, felfüggesztésre kerültek, így ezen eljárások a jogérvényesítés eszközeül nem szolgálhatnak. A védjegybitorlást megállapító jogerős bírósági ítélet ellen benyújtott perújítási kérelme pedig elutasításra került. Rámutatott, hogy a felperes csak így kerül abba a helyzetbe, hogy elháríthassa azt az érvelést, hogy magatartása jogellenes, ezért arra jogot nem alapíthat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a megállapítás iránti kereset előterjesztésének feltételei fennállnak.

A védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 11. §-ának (1) és (2) bekezdésére, továbbá 30. §-ának a) pontjára utalva kifejtette az elsőfokú ítélet, hogy az alperesi védjegy oltalma 2006. április 18-án megszűnt, mivel a védjegyoltalom megújításával kapcsolatos kérelem jogerősen elutasítást nyert. Ebből következően az alperesi védjegy oltalma ezen időponttól kezdve nem áll fenn, ennek hiányában pedig védjegybitorlás sem állapítható meg. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a felperesi megjelölés használatot más szempontból nem vizsgálta, jogszerű voltát nem állapította meg, mindössze annyit mondott ki, hogy használata az alperesi védjegy szempontjából 2006. április 19-e óta nem tekinthető jogsértőnek.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, másodlagosan az eljárás megszüntetését és az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az ítéletben megállapított tényállást nem vitatta, azonban kiemelte és idézte a perújítás során született ítéletek indokolásának azon részeit, melyek a védjegybitorlás alapjául szolgáló védjegy oltalmának megszűnését járták körbe. Álláspontja szerint egyértelmű, hogy a felperesnek a jelen eljárásban érvényesített, megállapításra irányuló kereseti követelését a korábban eljár bíróságok kimerítően vizsgálták és elbírálták.

Hangsúlyozta, hogy a Pp. 229. §-ának (1) bekezdése egyértelmű a tekintetben, hogy az ítéletben már elbírált jogot utóbb egymással szemben egyébként vitássá tenni nem lehet. Az „ítéletben való elbírálás” nem csak az elsőfokú ítéletre vonatkozik, hanem az azzal egy eljárási egységet képező rendes és rendkívüli jogorvoslati szakaszra is. Ezért az ítélőtábla a res iudicata vizsgálatát nem

korlátozhatja a bitorlási perben született döntésre, hanem a teljes eljárásra és az abban született összes jogerős határozatra ki kell terjednie.

Tévesnek tartotta a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzését, kifejtve, hogy a korábbi eljárásnak is tárgyát képezte az oltalom megszűnése utáni időszak, mivel az oltalom 2006. április 18. napján szűnt meg, a jogerős döntés pedig két évvel később, 2008. május 8. napján született.

Hivatkozott rá, hogy a Pp. kommentár vonatkozó részének értelmében kivételesen törvényi rendelkezések negálhatják az anyagi jogerőt, ha azok a körülmények, amelyekre a bíróság az ítéletet alapította utóbb lényegesen megváltoztak. Ez a kivételes szabály a jelen ügyben azonban nem alkalmazható, hiszen a védjegyoltalom az ítélethozatal két évvel megelőzően szűnt meg.

Mindezek alapján a keresetet a Pp. 130. § (1) bekezdésének d) pontja alapján el kellett volna utasítani vagy utóbb a 157. § a) pontjára, illetve 229. §-ára figyelemmel a pert meg kellett volna szüntetni.

A Pp. 123. §-ában írt törvényi feltételek körében azzal érvelt, hogy a döntésben figyelembe vett jogvédelmi helyzet már nem áll fenn, mert az illetékes hatóság jogerős határozatával törölte a nyomtatott sajtótermékek nyilvántartásából az „A...” című felperesi időszaki lapot. Csatolta az első- és másodfokú határozatokat. Előadta a másodfokú tárgyaláson, hogy mivel a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. CLXXXV. törvény (Mttv.) 46. § (6) bekezdése szerint a sajtóterméket törölni kell a nyilvántartásból, ha bíróság jogerős határozata a cím által elkövetett védjegybitorlás abbahagyásáról és eltiltásról rendelkezett, ezért a jogerős határozatban foglalt marasztalási rendelkezésekre ez a nemleges megállapítás nem is lehet hatással. Egyidejűleg bejelentette és igazolta, hogy javára jogerősen nyilvántartásba vételre került az „A...” című nyomtatott sajtótermék. Így teljességgel megdőlt az ítélet alapjául szolgáló azon vélelem, hogy a megállapítási kereset a felperes lapkiadási jogainak az alperessel szembeni megóvása végett szükséges, ezért a kereset ez okból sem foghat helyt.

A másodfokú tárgyaláson a res iudicata, valamint a megállapítási kereset feltételeinek hiánya kapcsán jogtörténeti utalásokat is tartalmazó további érvelést csatolt Pf.3/A/2. szám alatt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú döntés helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel. Előadta, hogy a jogvédelem szükségessége változatlanul fennáll, mivel a felperesi lapot a nyilvántartásból törölő határozatot utóbb az államtitkár visszavonta, illetőleg megsemmisítette és az alperesi lap nyilvántartásba vételét kimondó határozat is megsemmisítésre került. A végzéseket Pf.3/F/1-2. szám alatt csatolta és bejelentette, hogy egyébként azok az eljárások felfüggesztésre kerültek.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy az adott esetben nincs szó ítélt dologról. Abban is helyesen

foglalt állást, hogy adott esetben helye van megállapítási keresetnek, döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A Pp. 229. §-ának (1) bekezdése értelmében a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő).

Az idézett rendelkezés azt hivatott szolgálni, hogy végérvényesen lezárja a felek jogvitáját. Az anyagi jogerő ítélt dolgot (res iudicata) jelent, ami akkor áll fenn, ha a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott döntés jogerőre emelkedett, mert ez kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek egymás ellen újabb pert indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált igényt ismételten vitássá tehessék. Tárgyi terjedelmét a kereset szabja meg, az ítélet ugyanis csak annyiban emelkedik jogerőre, amennyiben a keresettel érvényesített jog tárgyában határoz. Ennek megfelelően, ha a jogerős ítélet a kereseti kérelmen túlterjeszkedett, a döntésnek az a része csak alakilag emelkedik jogerőre, anyagilag azonban nem és az ilyen ítélet részhez nem fűződnek az ítélet anyagi jogerejének hatásai.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a védjegybitorlási alapperben a másodfokú felülbírálat kereteit az 1.P.23.781/2002/15. sorszámú elsőfokú ítélet, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem határozta meg. A vizsgálat abban a körben folyt, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási és az anyagi jogszabályok megfelelő alkalmazásával hozta-e meg a döntését. Az elsőfokú határozatban a keresetről történt döntés, mégpedig a felek által előadott és okirattal igazolt tényadatok alapul vételével. Ezek között fellelhető volt a ... lajstromszámú védjegy hiteles lajstromkivonata is, amely igazolta, hogy a peres eljárást kezdeményező védjegyjogosult az elsőfokú döntés időpontjában rendelkezett jogi védelemre számot tartható vagyoni értékű joggal és a bizonyítási eljárás során az is igazolást nyert, hogy ez a jog védelemre szorult. Ennek alapján történt a védjegybitorlás megállapítása a jogsértés kezdőidőpontjának és a magatartás folyamatosságának a megjelölésével az elsőfokú ítéletben. A másodfokú bíróság a fellebbezés keretein belül azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet a meghozatalakor, 2005. június 8-án, megfelelt-e a jogszabályoknak és a kialakult joggyakorlatnak. A fellebbviteli eljárásban sem a jogosult nem jelentette be, hogy megszűnt a védjegye oltalma, sem az ellenérdekű fél nem jelezte ezt a körülményt, ezért az ítéletet a fellebbviteli bíróság 8.Pf.20.167/2008/5. számú döntésével helybenhagyta.

Az ügyben tehát, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által megszabott körben, kizárólag az nyert elbíráltást, hogy jelen per felperese az elsőfokú ítélet meghozataláig folyamatosan bitorolta a jelen per alperesének az akkor még oltalommal bíró védjegyét, amelynek jogkövetkezménye az abbahagyásra és az eltiltásra kötelezés. Az a kérdés fel sem merült, hogy meddig tartott ez a felperesi magatartás, az alapügyben a vizsgálódás a felek érvelésének hiányában nem

terjedt ki a védjegybitorlás befejező időpontjára, a védjegyoltalom megszűnésére, illetve arra, hogy az milyen hatással lehet a sérelmezett magatartásokra, holott a jogszabály kógens rendelkezése folytán egyértelmű, hogy a jogsértés legfeljebb a védjegy oltalmának megszűnéséig állhat fenn, tovább nem. Ezen az sem változtat, hogy a perújítási eljárásban a 2.Pf.21.622/2008/5. számú ítélettel jogerősen kimondásra került, miszerint nincs mód a jogsértéstől való eltiltás megelőzésére, abban az eljárásban ugyanis a döntés a felperesi mulasztáson alapult, mivel olyan új tényre hivatkozott, amelyről megfelelő körültekintés mellett már az alapügyben is tudomása lehetett volna.

Ahhoz, hogy a keresettel érvényesített jog azonossága megállapítható legyen, minden alkalommal vizsgálni szükséges, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanarról a jogról van-e szó és, ha ezek közül csak az egyik is hiányzik, már nem lehet szó ítélt dologról. A tényalap azonossága előfeltétele a jog azonosságának, mert a jog csak az alapjául felhozott tényekkel való kapcsolatában eredményez anyagi jogerőt. Az adott esetben nem állapítható meg azonos tényalap, de azonos jog sem. Jelentős eltérést eredményez az a körülmény, hogy az érintett védjegy oltalma megszűnt, tehát nincs érvényesíthető jog. A tényalap azonosságának hiánya és a védjegyoltalom elenyészése oda hat, hogy a fennálló anyagi jogra alapított korábbi, jogsértést kimondó jogerős ítélet nem akadályozhatja, hogy a korábbi állapot szerinti védjegybitorló kérje annak megállapítását, hogy magatartása az oltalom megszűnése, azaz a tényalap megváltozása okán már nem minősül jogsértőnek. Az anyagi jogerő hatásai nem terjedhetnek ki olyan időszakra, amely az alapperben a kereset tárgya nem volt és vizsgálatra nem került. Mindezek alapján nincs szó ítélt dologról, ezért nem volt helye a per megszüntetésének és helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor érdemben vizsgálta a felperes keresetét.

A Pp. 123. §-a második fordulata szerint megállapításra irányuló kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

Osztotta a másodfokú bíróság azt az ítéleti álláspontot, hogy az adott tényállás mellett a felperesnek - mivel teljesítést nyilvánvalóan nem követelhet - szüksége van annak bírósági határozattal történő megállapítására, hogy a megváltozott helyzetben, amit a védjegyoltalom megszűnése váltott ki, tevékenysége már nem tekinthető jogsértőnek. Egyidejűleg azt is megjegyzi, hogy ezzel védjegyoltalom híján az alperes jogai sem sérülhetnek. A felperes, aki alapítója és kiadója az „A...” című időszaki lapnak, a védjegybitorlást a megszűnt védjegyhez összetéveszthetőségig hasonló „a...” című újság reklámozásával és kiadásával valószínűsítette meg. A felperesnek a sikertelenül zárult perújítási eljárás ellenére érzékelhető célja, hogy korlátozásmentesen gyakorolhassa a kiadói jogait, és mindent megtesz annak érdekében, hogy ehhez mindenki számára egyértelmű,

tiszta jogi helyzetet teremtsen. Ezt szolgálják a védjegybejelentések, illetőleg az alperesi bejelentéssel szembeni felszólalás. Az alperes ugyanígy minden jogi eszközt igénybe vesz azért, hogy ezt megakadályozza, illetve, hogy újra védjegyoltalmat szerezzen, az iratokból kitűnően védjegybejelentést tett, illetve felszólalással élt a felperesi bejelentésekkel szemben, továbbá már az oltalom megszűnése után is több alkalommal eljárást kezdeményezett a felperesi lapnak a nyilvántartásból való törlése érdekében és ezekben kivétel nélkül a bitorlást kimondó jogerős ítéletre hivatkozott.

Ezek az érintett eljárások felfüggesztésre kerültek, mivel az eljáró hatóságok a védjegybejelentési és a lapnyilvántartási eljárásokban is előkérdésnek tekintik a jelen perbeli jogvita mikénti befejeződését. Ez jól tükrözi, hogy az elutasító perújítási döntéssel is megerősített védjegybitorlást kimondó, abbahagyást elrendelő, illetve további jogsértéstől eltiltó jogerős ítélet ellenére a hatóságok is észlelték és jelentőséget tulajdonítanak annak a lényeges körülménynek, hogy noha a jogerős döntés 2008. május 8. napján született, abban az időben az alperesnek már nem volt érvényes védjegye.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alperesnek azzal az érvelésével sem, hogy a felperes által célzott jogvédelemre a jelen megállapítási kereset nem alkalmas, tekintettel az Mttv. 46. § (6) bekezdés d) pontjára, miszerint a védjegybitorlás abbahagyására és eltiltásra kötelezés esetén a sajtóterméket törölni kell és a jogerős ítélet marasztaló rendelkezéseit nem érinti a jelen eljárás.

A lapnyilvántartási eljárásban eljáró hatóság mérlegelési jogkörébe tartozik az Mttv. hatályba lépését megelőzően kialakult jogi helyzet, illetve a megszületett bírósági döntések figyelembe vétele, a felperesi sajtóterméket törlő határozatot megsemmisítő végzéséből (Pf.3/F/1.) kitűnően. Ilyen körülmény lehet a védjegyoltalom megszűnésének a ténye, a védjegybitorlás befejező időpontjának meghatározása, és annak tekinthető az is, hogy amennyiben az alapperben a védjegyoltalom megszűnését a másodfokú bíróság értékelte volna, akkor a védjegybitorlás befejező időpontjának megállapítására, valamint az abbahagyásra és eltiltásra vonatkozó rendelkezés mellőzésére került volna sor, ahogy azt a perújítási eljárásban született ítélet is kifejtette, annak ellenére, hogy alaki okból elutasította a perújítási kérelmet.

Az az egyébként téves alperesi védekezés - miszerint a védjegybitorlási perben az is megállapításra került volna, hogy 2008. május 8-án, a másodfokú ítélet meghozatalakor, a jogsértés még nem zárult le - is azt támasztja alá, hogy alappal igényli a felperes, hogy kimondásra kerüljön, miszerint cselekménye az oltalom megszűnését követő naptól már nem minősül bitorlónak. Ugyanis ezzel nyerhet bírói ítéletben értékelést az a tény, hogy már nincs védendő alperesi jog, védjegyoltalommal az alperes 2006. április 19-től nem rendelkezik, ennél fogva a felperes a megjelölés használatával védjegybitorlást nem valósít meg.

Mindebből következően az adott speciális helyzetben az elsőfokú bíróság helyesen ítélte úgy, hogy a felperesi lapkiadási jogok alperessel szembeni megóvásához szükséges a nemleges megállapítási kereset előterjesztése. Érdemben pedig nem

vitatta a fellebbezés azt a megállapítást, miszerint a védjegyoltalom megszűnését követően, 2006. április 19-től nem bitorolja a felperes az alperes védjegyét.

A kifejtettek szerint a Fővárosi Ítéltábla sem az elsőfokú döntés hatályon kívül helyezésére, sem a megváltoztatására nem látott okot, ezért a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban is helyes ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, erre tekintettel a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében az alperes köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a jogi képviseletét ellátó ügyvéd 25 %-os általános forgalmi adóval növelt munkadíját foglalja magában. Ennek meghatározása során a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (3) és (5) bekezdései szerint járt el.

Budapest, 2011. december 8.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző